BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLARI BİRLEŞİN!

İşçi Köylü Kurtuluşu

TKP/ML MERKEZİ KİTLE YAYIN ORGANI Ocak 1996 Özel Sayı:10

Partimiz TKP/ML'nin Onurlu Üyeleri!

Ordumuz TİKKO'nun Yiğit Savaşçıları!

Demokratik Halk Devrimi, Sosyalizm ve Komünizm Davasının Militan Partizanları!

Ülkemizin Emek Harcayan ve Ter Akıtan Emekçi Milyonları Yoldaşlar!

Tüm Uluslardan ve İnançlardan Türkiye Halkı!

Ocak ayının son haftası; enternasyonal proletaryanın ve devrimimizin komünist önderlerinin, evrensel kurtuluş ülküsünü gerçekleştirme mücadelesi içinde birer şehit olarak aramızdan ayrılırken tarihsel tesadüflerle buluştukları bir zaman dilimidir.

Bu hafta, her türden burjuva karargahların, paslanmış tüfekleriyle enternasyonal proletaryanın yüce önderi Mao Zedung şahsında Marksizm-Leninizm'e karşı büyük saldırıya geçtikleri bir ortamda ad bulmuş, bir tarihi tahlil olarak 1978 yılında toplanan partimizin 1. konferansında kararlaştırılmış bir zaman dilimi olarak partimizin, devrimimizin ve enternasyonal proletaryanın şehitlerinin toplu bir şekilde anılmalarını sağlamış muazzam önemde ideolojik karakteri ve taktik bir silah kazanımı olarak enternasyonalizmin cephanesine kaydedilmiştir. Bu bakımdan Ocak ayının son haftası devrimin bütün stratejik süreçleri boyunca en başından en sonuna kadar namluların çıkış verdiği kıvılcımlarla tavına sokulan bir siyasal iktidar mücadelesinin damgasını taşıyan, tüm bir devrim süreci boyunca her yıl periyodik olarak saldırı, kuşatma ve zaptetme ruhu ile yüklendirilen bir etkin zaman dilimi olarak da bir çok bakımdan Türkiye devrimci hareketinin hazinesine kazandırılmış bir yeni gelenektir.

Bu "hafta"nın herhangi bir hafta gibi olmamasının önemi:

Emperyalizm ve proleter devrimler çağının usta Marksisti, enternasyonal proletaryanın büyük ve şanlı Ekim Devrimi'nin eşsiz önderi Lenin"in, ardında dev

bir eser bırakarak aramızdan ayrıldığı:

Almanya proletaryasının yiğit önderleri Rosa Lüksemburg ve Karl Liebknecht'in Alman burjuvazisinin kudurtulmuş askerlerince tüfek dipçiklerinin darbeleri altında alçakça bir kinle katledildikleri:

Türkiye proletaryasının ilk komünist önderi Mustafa Suphi ve 14 yoldaşının faşist Kemalist diktatörlük tarafından Karadeniz'de boğularak katledildikleri:

Ülkemiz siyasal tarihinin 50 yıllık pasifist, revizyonist, reformist ve teslimiyetçi geleneğini yerle bir ederek Kemalizm ağulu siyasal tabulara Marksist-Leninist-Maoist bilimin keskin kılıcını indirip, Büyük Proleter Kültür Devrimi'nden ve yaşadığımız topraklarda ilerleyen sınıf mücadelesinden aldığı dersler üzerinde partimiz TKP/ML'yi, ordumuz TİKKO'yu ve gençlik örgütümüz TMLGB'yi kuran önderimiz İbrahim Kaypakkaya yoldaşın yaralı olarak esir düşmesinin ve işkencede katledilmesiyle sonuçlanan ölümüne direnişinin partiye, devrime ve tarihe armağan edilişinin başladığı:

Partimizin kurucu üyelerinden ordumuzun ilk genel komutanı Ali Haydar Yıldız'ın partimizin ilk şehidi olarak Vartinik Çatışması'nda ölümsüzleştiği:

Ve partimiz ve devrimimizin ilk kadın şehidi olarak Meral Yakar yoldaşımızın devrim şehitleri kervanına katıldığı tarihlerin Ocak'a ve özellikle bu kayıpların yoğunlaştığı 24'üne ve sonrasına denk gelmesindendir. Bunun önemi, iradi değil tarihidir. Bu özgün değerleriyle bir araya gelmiş tesadüfler 24. gününden başlamak üzere Ocak'ın son haftasını kanla kızıllaştırmış ve bu haftanın kendi tarihsel anlamına denk düşen mücadele bütünlüğüyle onurlandırılması görevini partimize yüklemiştir.

Biz şehitlerimizin anılarına sahip çıkarken, ölümü ilahlaştırma anlayışında değiliz. Biz faşizm tarafından bizlere dayatılan bir savaşta, ölümün de düşmanımıza karşı nasıl güçlü bir silah olarak kullanılacağını bilinçlemeyi hedefleyenlerdeniz.

Biz ancak namlunun ucunda olabilme gerekliliği ve kararlılığı ile sürdürülebilecek bir kavgada, karşıtların birliğinin ve mücadelesinin daha yakıcı bir tarzda kendisini sergileyeceğini; direnenlerin yanında teslim olanların; kendini feda edenlerin yanında bedenini ve bilincini kirletenlerin; davaya bağlı kalanların yanında ihanet edenlerin; zorluklarla mücadelede zaferle çıkanlarla fiske vuruşu ile yıkılanların; "ölüme de tilili" çekenler ile ölüm karşısında pusanların olduğu karmaşık bir kavga sürecinde tarihe, devrime, partiye ve halka dost olan ne varsa ayrıştırıp çıkarmayı ve bunların tümünü daha güçlü kılarak yeniden devrimin hizmetine sunmayı amaç edinenlerdeniz.

Bu nedenledir ki biz burada ölenlerimizi değil, bedenen aramızdan ayrılan, komünizme kadar mücadelemizde, yani savaşımızda, siyasetimizde, sanat ve kültür gözeneklerimizde, yeni doğan çocukların isminde, sevinç ve coşkularımızda, karar verme anlarımızda yaşamlarını sonsuzlaştıranlarımızdan söz

ediyoruz.

Biliyoruz ki ölüm, benimseme ya da reddetme iradesine bağlı olmayan, canlıdaki iki zorunlu halden biridir. Ölümü olmayan hiç bir şey var olamaz. Ölüm tabiatı içindeki mecrasında yüceltilemez bir şeydir. O ancak sınıf mücadelesinde benimseme biçimiyle iyi ve kötü olarak karşıtlanmış bir olgu olarak karşımıza çıkmıştır. O ancak bilim ve karşıtlık ruhunda gök ve yer arasında bir yerde konum kazanmıştır.

Bunun için:

"Ölümler vardır, tay dağı kadar yücedir; ölümler vardır bir tüy kadar değersizdir" denmiştir.

Bunun için:

"Yüksekler asla fethedilemez, eteklerinde mezarlar yok ise" denmiştir.

Bunun için bir şey olarak ölüm, bir halinde yaşayanları kendine sevdalandırmış, karşıt halinde yaşam, ölüm karşısında onursuzlandırılmıştır.

Bunun için ölümler vardır, son nefesinde insanı ölümsüzleştirir, ölümler vardır yaşanılanı lanetlemeyi başlangıç kılar. Halkın davasının yanında ve karşısında olmaktır ölçütü; tarih ve bilime karşı sorumlu olmak ya da sorumsuzca yaklaşmaktır ölçütü; insansal tüm değerlere sahip çıkmak ve onları yüceltmek sevdası ile savaşmak ile, bedenen benzemenin dışında hiç bir insani sorumluluk duymadan kendini insan olan her şeyden soyutlamaktır ölçütü; yaşamı yaptıkları ve yapmaması gerekenlerle anlamlandırmaktır, yaşamın değer katıcıyken, güzel olanın ve kazanılmış yüce değerlerin uğruna yaşama "hadi eyvallah" diyebilmektir ölçütü.

Bu nedenle bize göre ölüm, şerefli ve şerefsizlik karşıtında adlandırılması gerekendir. Bize göre ölüm ve yaşam, sınıflı toplumların çelişkisinde değer kazanandır ya da değer bulmayandır.

Bu nedenledir ki bizim ölümümüz ve bizim yaşamımız zaferle onurlanmış olandır. Bizim ölümlerimiz, düşüncelerimiz, inançlarımız ve davamızla dost olandır. Bizim ölümlerimiz haksızlığa, zulme, sömürüye ve insan soyunun yabancılaşmasına karşı mücadelenin haklılığında değer bulandır. Bizim ölümlerimiz devrimin dalga dalga gelişmesi gibi yankı uyandırandır. Ve bizim ölümlerimiz bencilce çıkarlar uğruna tutunulan basit yaşamı tereddütsüz red biçimiyle "ben" ruhunu yerle bir edendir.

Ve bizim ölümümüz ölüm değildir!

Çünkü bizim ölümümüz tarihi yapandır, çünkü tarih ölümlerimizle özgürlük çağına taşınandır.

İşte bundan dolayıdır ki;

Bizim şehitlerimiz tarihin çocuklarıdır. "Beni inşa et" diyen tarihin, "beni arındır", "beni onurlandır" diyen tarihin "beni envai türlü engelle ketleyen düşmanlarımdan kurtar", "beni, beni yaratan çocuklarımın soylu kanı ile

beslenmekten kurtararak doğanın bereketine teslim et" diyen tarihin, "beni zor ebesinin, döne döne müdahale ettiği sancılarımdan kurtar..." diyen tarihin ölümle yaşama sonsuzlanan çocuklarıdır.

İşte bizim parti ve devrim şehitlerini anma bilincimiz budur. Biz şehitlerimizi şu anda ve her zaman bize rehberlik eden öğretmenlerimiz olarak görüyoruz. Parti ve devrim şehitlerimizin her birinin direniş ve yitişlerinin birer destan niteliğinde olduğunu biliyoruz.

Her bir şehidimiz vazgeçilmez cihan parçasıdır. Her bir şehitimizin işkencede, çatışmada ve zindandaki direnişi ve yitişi en militan, en asi sanatların öznesidir. Ve her biri doyasıya öpülmeyi ve özlemi hak eden tavizsiz sınıf tavrıyla, kusursuz sevgilileridir devrimin. Ama bunları bilmek yeterli midir? Şehitlerimizi anmak, onların bizlere bıraktığı kavga mirasını anlatmak, kan ve canla yaratılan değerleri birer anı derekesine indirgemek olası mıdır? Elbette hayır.

Şehitlerimizi anmak, onların tavrında somutlanan militanlığı, bilinç ve cesareti, yaratıcılık ve kabiliyeti sahiplenmek, içinde bulunduğumuz an ve ortamda konumlandırıldığımız ve görev aldığımız alanlarda, o değerlerin kudretiyle savaşmak ve "hayatımız parmaklarımızın ucunda" ölümüne zafere koşmaktır.

İşte bütün bu nedenlerden dolayıdır ki parti ve devrim şehitlerini anma haftası; kapitalist dünya düzeni gereğince uluslar esasına göre yüzlerce coğrafya parçasına bölünmüş yeryüzünün ve onun Türkiye adıyla anılan ülkemizin komünist ve devrimcilerinin, farklı kulvarlarda devrim kavgasında kahramanca düşenlerin, bizlere bıraktıkları onurlu değerlerin ne anlama geldiğini bir kez daha bilincimize kazımamızı gerektiren haftadır.

Bu hafta, insanlık tarihinin emperyalizm ve proleter dünya devrimler çağı olarak nitelik bulmuş bu evresinin her hücresinde görülebilen destansı kahramanlıkların nereden beslendiklerini ve bu kahramanlıkların onurlandırıcı öğelerinin ne olduğunu hatırlamamız ve bu kahramanlıkların onurlandırıcı öğelerinin ne olduğunu hatırlamamız ve bunların mirasçıları olarak bu değerlere nasıl bağlı kalacağımızı daha ileri boyutta özümsememiz gereken haftadır.

Bu hafta, insanlık tarihini ok ve yay, kılıç ve pala, giyotin ve urganla, tüfek ve barut çağına devreden, toplumsal devinimlerinin ebesi olan zorun kendisini de proletaryanın atış mevzisinde, bir kurşunluk hedefe koyarak kendi rolünü de sonlamaya sabırsızlandığı, son sınıf arenasındaki kavga kahramanlarının yüce anılarıyla tanışacağımız haftadır.

Bu hafta, insanın insandan kaynaklanan tüm baskı biçimlerini, bağımlılık ve kölelik ilişkilerini ortadan kaldırmak; insanın doğadan ileri gelen zorluklarını aşmak; tüm insanlık ailesinin tam, kesin ve mutlak özgürlüğünü sağlayarak, onun tahrip ettiği ve unuttuğu değerleri yeniden kazanarak, yabancılaşmayı tarihin çöplüğüne gömmek; insanın gerçek kucaklaşmasını sağlayarak onun özgürlüğünün sınırsız evreninde mükemmelliğe coşkulandırmak yüksek ereği ile savaşan insanlık

tarihinin en şerefli bayrağının taşıyıcıları olan komünistleri kavrama haftasıdır.

Bu hafta, bu soylu amaçla, yani tüm insanlığı komünizm çağına taşıma nihai hedefi ile giriştikleri kavgada şehit düşen enternasyonal proletaryanın yiğit önderi ve savaşçılarının ve partimiz TKP/ML'nin komünist önder kadro ve üyelerinin, ordumuz TİKKO ve gençlik örgütümüz TMLGB'nin kahraman savaşçı ve militanlarının kavgasından öğreneceğimiz haftadır.

Bu hafta, Mahir Çayan ve yoldaşlarının Kızıldere gürleyişlerinin Deniz, Yusuf, Hüseyin'in idam sehpasında ölümü rezil rüsva edişlerinin sürdürdüğümüz kavgaya kazandırdığı militan savaşımının ve silah elde gözüpek vuruşmalarla ev ev, sokak sokak kanlarını ülke toprağına serpiştiren tüm devrim şehitlerini;

Bu hafta; Kürt Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin isimsiz tabutlarını serhıldanların, Newrozların ve Ağustosların; Kürdistan'ı özgürleştirme inancıyla ölümü kanıksayan binlerini; bugün cahil, geri denen milyonların özgürlük barutuyla ateşlendiğinde, kölece yaşamı nasıl da bir tarafa atarak en bilgin, en yaratıcı güç haline geleceğini daha çok bilinçlemek ve onlardan öğrenmek haftasıdır.

Bu hafta, enternasyonal proletaryanın yüce önder ve öğretmenlerinin partimizin önder, üye ve savaşçılarının proleter dünya devrimine kanı ve canı ile katılan tüm devrim şehitlerinin anılma onurunun partimizce taşınmasının haftasıdır.

Bu hafta, enternasyonal proletaryanın ustaları Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao'nun; enternasnoyal proletaryanın seçkin savaşçıları Dimitrof, Klara Zetkin, Kollanti, Roza Lüksemburg, Çiang Çing... gibi komünistlerin; partimizin, ordumuzun ve gençlik örgütümüzün siyasal, ideolojik ve örgütsel kurucusu ve önderi İbrahim Kaypakkaya'nın, Paris Komüni, Büyük Ekim Devrimi, Çin Devrimi, Peru Devrimi'nin kahraman komünistlerini ve proleter dünya devrim katarının içinde yer alan ve kanlarıyla zaferin coşkulu selini yaratan tüm komünist devrimcilerin anısına yumruklarımız göğe kalkık saygıyla durmamızın haftasıdır.

Bu hafta; partimizin tüm organları ve kollarıyla, önderliği ve taraftarlarıyla ortak ruh birliğini yakalamasının, ülkenin her yanında yıkıcı kolların yeminlenip göğe kaldırılmasının haftasıdır.

Bu hafta devrimci faaliyetin, düşüncenin ve coşkunun, yer, mekan ve konum farkı gözetmeksizin parti kumandasında, tek bir potaya akmasının haftasıdır.

Bu hafta yoldaşlık ilişkisi gibi en güçlü ve en soylu insani ilişkinin kamçılanmasının, mücadele azminin körüklendiği, sınıf kininin militanlık potasında örse durmasının haftasıdır.

Bu hafta tüm partinin el ele, göz göze ve yürek yüreğe eylemli bütünlüğünü sağlamasının haftasıdır. Çünkü bu haftanın anlamı parti, ordu ve gençliğin üye, savaşçı ve taraftarlarının, savaş ve kurtuluş yeminlerinin ortaklaştırılmalarıdır.

Bu hafta halkın anasını ağlatanları ağlatma, yiv ve set yatağında dönerek

kavgada menzil atma haftasıdır.

Bu hafta halkların silahını tutan ellerimizi birleştirip devrimci yemini içmi haftasıdır.

Bu hafta tüm parti hücrelerinin işkencede İbrahim Kaypakkaya, Süleyman Cihan, Selahattin Doğan, Hasan Hakkı Erdoğan, Mehmet Zeki Şerit, Ali Sarıbal, Niyazi Gündoğdu, Naki Göksu, Haydar Çakmak, Manuel Demir, Ali Ekber Atmaca, Hasan Gülünay, İsmail Bulut, Mehmet Ali Çakıroğlu, Ahmet Şahin yoldaşlarımızın MLM'nin güçlü silahı ile kuşanarak faşizmi kendi ininde el pençe dize getirdikleri "ser verip sır vermeme" ruhu ile donanmasının haftasıdır.

Bu hafta ateşler içinde, elleri ve kolları bağlanmış olarak sorgulanan bedenini saran ateşi isyan ateşine dönüştüren partiye, devrime ve halka paha biçilmez değerde bir direniş armağan eden Behzat Firik'in bedenini yakan ateşin kıvılcımı ile yanma haftasıdır. Bu hafta jandarma ve polis çemberinde Tuncay Çarıkçıoğlu, Ahmet Muharrem Çiçek, Ali Haydar Yıldız, Cemil Oka, İsmail Oral, Emre Bilgin, Ramazan Ceviz, Nurgüzel Yaşar, Hasan Demir, Haydar Doğan, Haydar Arslan; Yani dokuzlar, sekizler onlar, yani beşler, dörtler, üçler, ikiler ve birler olarak sermayenin kirlenmiş ruhunun hakim olduğu kırların ve şehirlerin, devrimin tüfekleri ile oksijenlendiği, devrimci savaş ruhunun doruklara ve sokaklara serpiştirildiği ve ölümüne vuruşmanın destansı değerlerinin emek cephesinde şaha kalkmasının haftasıdır.

Bu hafta, zulüm ve sömürü boyunduruğu altında olan milyonların bu kuşatmayı nasıl kıracağını; zulmün hangi yöntem ve araçla kuşatılacağını; onun yumuşak hatlarına nasıl girileceğini, tabanca ve kırma ile işe girişip birer, ikişer, üçer, dörder, beşer, sekizer, dokuzar, onar... kırlara hayatlarını serpiştirerek gösteren ve karşı devrim cephesine gedik açan hançer bizlerin yüreğinde gül ve bilincimize vuruşma azmi ektiren ordumuz TİKKO'nun kahraman savaşçılarından cesaret ve vuruş yeteneğini ne ölçüde ivmelendireceğimizi bilinçleme haftasıdır.

Bu hafta halk savaşı mücadelesinde yankılanan kurtuluş bombalarının bir öncekine göre daha çok paslanmasının, adalet namlularının daha çok barutlanmasının haftasıdır.

Bu hafta uyuşukluğun, hantallığın, eylemsizliğin devrimci pratiğin bütün gerekleriyle, yani düşman hattına silahlı vuruş, cezalandırma, imha, kamulaştırma, tahrip, bombalı pankart, afişleme, bildiri, kuşlama, korsan gösteri ve yaygın ajitasyonla aşılmasının haftasıdır.

Bu hafta, bu hareket tarzı ile bilincin, yeteneğin, kapasite ve yaratıcılığın, cesaret ve atılganlığın yayından fırlatıldığı parçanın değil bütünün harekete geçerek bir devrimci uğultuyu yaratmasının haftasıdır.

Çünkü bu hafta hayatın dinleyiciliğine şehitlerimizin konuşmasının haftasıdır.

Yoldaşlar;

Bugün için parti şehitlerimizi anmanın anlamı, onların partinin, ordunun ve

gençlik örgütümüzün militanları, taraftarları ve sempatizanları olarak kendilerini feda ederlerken, doruğa çıkardıkları muharebe coşkusunu duymak, ölümleriyle partinin, devrimin, halkın ve enternasyonal proletaryanın kan ve can bedeli ışıldattığı değerlere leke düşürmemek bilinci ile hareket edeceğimizi bilmektir.

Şehitlerimizi anmak ve onların anısına sahip çıkmak, bugün için partimizin yaşadığı süreci anlamak, partinin zayıf taraflarını güçlendirmek, halk nezdinde otoritesini tesis etmek ve partimizin 23 yıllık tarihi boyunca çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının ileri kesimi ve enternasyonal proletaryanın komünist müfrezeleri arasında yarattığı saygın prestiji geliştirmek için, şehitlerimizin kaygısız proleter kavga ruhuyla kuşanmaktır.

Bugün için şehitlerimizi anmak partinin zor ve sıkıntılı mecrasından çıkarmayı, düşmanımızla kapışmada sahip olduğumuz ısrar ve sebatla parti içi iki çizgi mücadelesinde de benimsemek, siyasal mücadelede proleter ilkelere sıkı sıkıya bağlı kalmak, eğitme, öğretme ve ileri taşıma sürecinde ısrarlı olmaktır.

Bugün için şehitlerimizi anmak, yoldaşlık saygısını ve karşılıklı sevgi ve güveni günlük yaşamımızın merkezine oturtmak, parti ve devrim için hayatımızı vermeyi, birbirimiz için hayatımızı verme ile bağlantılı olduğunu bilince çıkartarak iç ilişkilerimizi dejenere edecek tüm anlayış ve davranışlardan kaçınmaktır.

Bugün için şehitlerimizi anmak, partimizin kendi tarihinin en olumsuz dönemini 2. OPK ile asarken, çıkardığı dersleri ve aldığı kararları doğru yorumlamak ve bu kararlarının emrettiği biçimde sınıf mücadelesinin görevlerine kendimizi vermektir.

Bugün için şehitlerimizi anmak, Halil Çakıroğlu yoldaşın, top mermilerinin gümbürtüsü altında, her patlayışın bedeninde açtığı yaralara ve ondan kopardığı parçalara aldırmadan yanındaki yaralı yoldaşının başını kanlı göğsüne yatırarak ve yüreğinin son atışlarını partinin çarpan yüreğine sevk ederek "Yaşasın Partimiz TKP/ML", "yoldaşlar konferanstan partiyi güçlendirerek çıkarın" sloganlarının yankısını her zaman ruhumuzda duymak ve bedenimizdeki en hafif tüyü bile dikili ve duyarlı kılabilmektir.

Bugün için şehitlerimizi anmak, 2. OPK'mızda partiden kaçarken peşpeşe suçlarına suç ekleyen konferans kaçkını suçlular güruhunun şahsında kendini gösteren parti içi çürümenin, yozlaşmanın ve giderek parti düşmanlığına evrilmiş felsefi idealizmin duyarsızlıkla karşılandığında partiyi ve devrimi sürekleyeceği olumsuz çizginin tahribatını görmek, parti ve örgüt yaşamı boyunca sorunları kişiselleştirmekten kaçmak, mızmız şikayetçiler olmamak ve hoşnutsuzluk siyasetinin kaçkınlıkla noktalanacağını bilmektir.

Bugün için şehitlerimizi anmak, 2. OPK'mızın aldığı öncelikli kararları sosyal pratikle tanıştırmak, kendimizden başlamak üzere partiyi irade ve eylem birliği ilkesiyle çelikleştirmek ve sınıf mücadelesinin tüm görevleri

başarıyla yerine getirmek için politikleşmeye, kitlelerle bütünleşmeye ve savaşçılaşmaya önem vermek, bunun için aklımızı ve yeteneklerimizi seferber etmek ve tüm bunlar için tereddütsüz bir disiplin ruhuna giyinmektir.

Ve bunları yapacağız yoldaşlar. Parti ve devrimin çıkarları için mücadelenin merkezinde bulunmanın, istenilen gerekliliği için hiç bir kaygı duymadan hayatımız pahasına, yoldaşlarımızın aklı ve sorumluluğunu işkencede, çatışmada, zindanda ve ateşler içinde zulme meydan okuyuşuyla birleştirerek başaracağız.

Siz bütün değerlerimizin büyük komünist öncüleri, işkencede ser verip sır vermemenin, kızıl direnişin unutulmaz sembolleri!

Siz ey komünizm davasının öncüleri, enternasyonalizmin yol göstericileri!

Ve siz devrimci siperlerin, bire bin kuşatılanı olarak sloganları bile namluya kurşun olarak sunan, Demokratik Halk Devrimi, sosyalizm ve komünizm davasının usta partizanları ve cesur devrimcileri ve siz ateşler içinde, hücrede, pusuda, çetin bir dağ aşımında, apansız kazalarda ömrünü devrime bağlamış komünistler, devrimciler, yoldaşlar! Rahat uyuyun, bıraktığınız her şey daha ileriye, daha yukarıya ve büyük coşkuyla bırakılmak üzere ellerimizdedir, bilincimizde ve pratiğimizdedir!

Rahat uyuyun ve zaferi müjdeleyecek silahımızın seslerini dinleyin!
Şehitlerimiz onurumuzdur ve meşalemizdir!
Parti Şehitleri Ölümsüzdür!
Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!
Yaşasın Halk Savaşı! Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!
Yaşasın Partimiz TKP/ML, Halk Ordumuz TİKKO, Gençlik Örgütümüz TMLGB!